

Den første Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Tillæg til Normeringslov for Finansaaret 1947—48.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 2561; Fremsættelsen findes i Tidenden Sp. 97).

Lovforslaget sættes til Forhandling.

Ingen bad om Ordet.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling
vedtoges uden Afstemning.

Holger Eriksen: Jeg skal tillade mig at foreslaa, at Lovforslaget henvises til Behandling i Lønningsudvalget.

Uden Forhandling eller Afstemning vedtoges dette Forslag.

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Finanslov for Finansaaret fra 1. April 1948 til 31. Marts 1949.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 2761; Fremsættelsen findes i Tidenden Sp. 101).

Lovforslaget sættes til Forhandling.

Gustav Pedersen: Det er selvfølgelig rigtig, at Valget har forsinket Arbejdet paa Rigsdagen. Finanslovsforslaget skulde allerede have været gennem første Behandling, og Finansudvalget skulde antagelig allerede paa nuværende Tidspunkt have været færdig med den første Gennemgang af det. Der har da ogsaa baade i Pressen og paa Møderne fra i hvert Fald to Partiers Side, fra Venstre og Det konservative Folkeparti, ved forskellige Lejligheder baade før Valget, under Valgkampagnen og efter Valget været paastaet, at Befolkningen hellere vilde have haft, at man fortsatte Arbejdet, end at man brugte Tiden til Valgkamp med alt, hvad dermed fulgte. Bortset fra, at det er urimeligt, at et eller to

Partier uden at have haft Mandat tiltager sig Retten til at tale paa Befolkningens Vegne, saa viser Stemmetallene ikke, at Fler-tallet af Vælgerne skulde have haft en stærk Uvilje mod, at Valget blev afholdt.

Hvis vi regner med, at de Partier, der enten ønskede Valg eller ansaa et Valg for uundgaaeligt, var Socialdemokratiet, Det radikale Venstre, Retsforbundet, Kommunisterne og Dansk Samling, og dertil senere Christmas Møller, ser man, at de Partier, der mente, at et Valg var nødvendigt, i 1945 havde 1 196 283 Stemmer. Ved Valget i 1947 fik de samme Partier 1 242 458 Stemmer, altsaa en Fremgang paa lidt over 46 000 Stemmer. De Partier, der var imod Valget, Venstre og Det konservative Folkeparti, havde tilsammen i 1945 852 846 Stemmer, og de havde i 1947, naar vi medregner Hovedstadens Venstre, 834 219 Stemmer, altsaa en Tilbagegang paa godt 18 000. Det vilde ikke være sandsynligt, om de Partier, der ønskede Valg, fik Fremgang ved Valget, hvis det var saadan, at Befolkningen ansaa det for urimeligt at afholde et Valg.

Dertil kommer, at den stærkeste Fremgang faldt paa Socialdemokratiet, som jeg vel nok tør sige var det Parti, der stærkest ønskede et Valg, medens den haardeste Tilbagegang faldt paa Det konservative Folkeparti, som var det, der satte stærkest ind og brugte de fleste Kræfter for at undgaa et Valg. Jeg tror derfor, jeg har Lov til at sige, at man ikke kan paastaa, at Valget var uønsket. Jeg tør endvidere hævde, at Valget var nødvendigt. Det var nødvendigt af to Grunde. For det første for at faa klaret Sydslesvigspørgsmaalet og for det andet af Hensyn til Arbejdet med de økonomiske Forhold, Tilrettelægningen af Genopbygningsarbejdet.

Hvad angaar Sydslesvigspørgsmaalet, vil det ogsaa være berettiget at vise, hvad Tallene siger. Jeg erkender, at man ikke paa Forhaand kan sige, at alle Stemmeafgivelser udelukkende havde Relation til Sydslesvigspørgsmaalet. Paa den anden Side har Spørgsmaalet været ført stærkt i Forgrunden under Valgkampagnen, først og fremmest fra Venstres Side, men ogsaa i nogen Grad fra Det konservative Folkepartis Side, og derfor maa Bevægelserne i Stemmetallene i hvert Fald i nogen Grad